

Песиголовці здавна нападали на Моховий ліс. Прилітали з-за семи морів на чорних триголових зміях, випалювали дерева й трави, а на лісових мешканців накладали жахливі чари. На всіх: і на звірів, і на духів.

Старі чугайстри й мавки, які зустріли вже багато весен, розповідали, що під час нападів ховалися по глибоких печерах і таємних норах — лише так можна було вціліти.

Але ми не завжди ховалися. Інколи чинили опір. Одного разу лісовим духам вдалося перемогти цих безжальних однооких велетнів із людськими тілами й псячими головами.

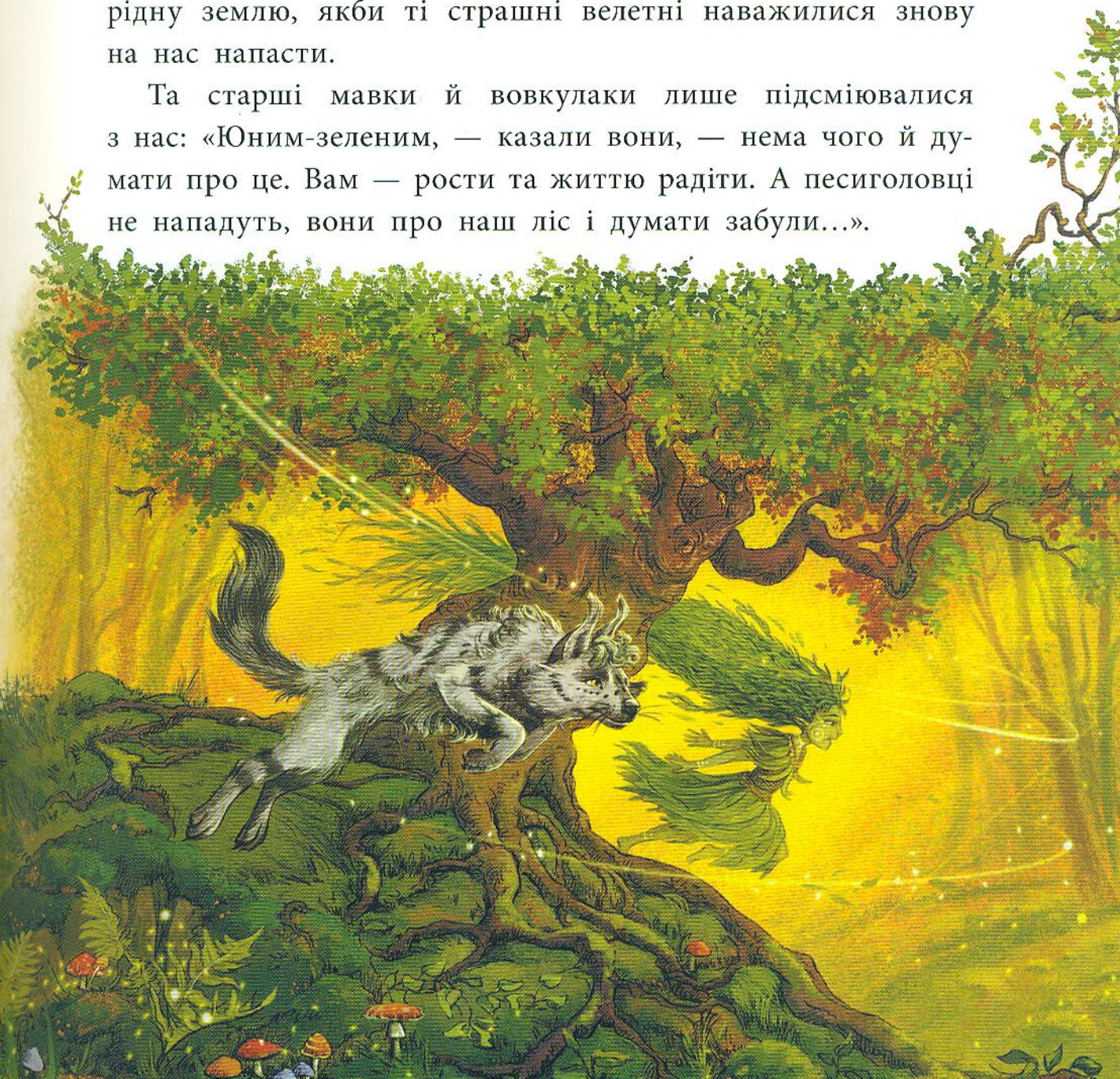
Тоді Лісовик разом зі своїм братом Болотянником завели військо песиголовців на болота. А там на них накиннулися всі разом: перелесники й літавиці нападали з неба, водяні русалки лоскотали у воді та кидалися мулом, а вовкулаки кусали ворогів за ноги. Песиголовці не встигли застосувати свої злі чари — натомість потонули, а згодом і самі перетворилися на мул і каміння.

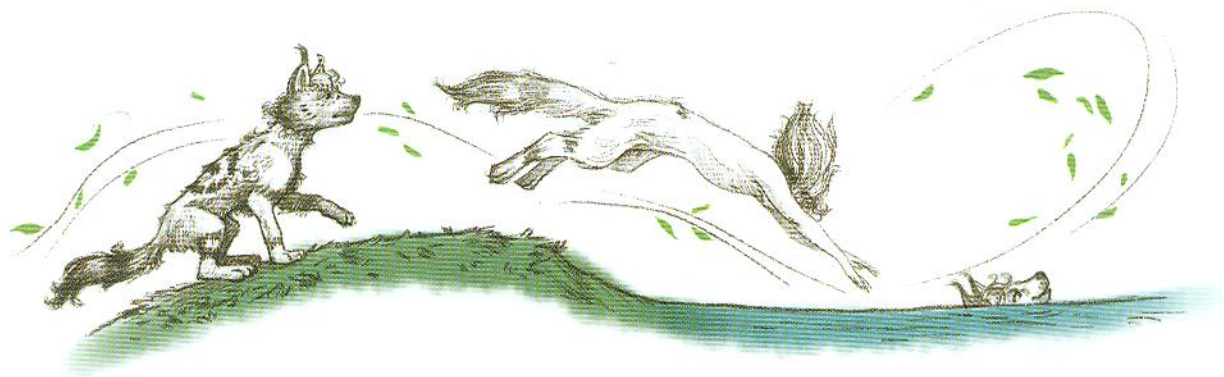
Ця битва сталася дуже давно. Відтоді багато разів змінилися пори року. Однієї весни я, як і належить мавкам, вийшла на світ із дерева. Матір'ю моєю стала вер-

ба, мене назвали на честь неї — Вербичкою. Тієї ж весни в родині молодих вовкулак народилося дитинча-вовччя, якому дали ім'я Люпко. І від перших днів життя ми з Люпком стали найкращими друзями.

Песиголовці тоді вже були давньою легендою. Ми з Люпком часто, бігаючи Моховим лісом — найкращим чарівним місцем у світі, — уявляли, як хоробро боронили б рідну землю, якби ті страшні велетні наважилися знову на нас напасти.

Та старші мавки й вовкулаки лише підсміювалися з нас: «Юним-зеленим, — казали вони, — нема чого й думати про це. Вам — рости та життю радіти. А песиголовці не нападуть, вони про наш ліс і думати забули...».

— Диви, як я вмію! — Люпко плигає з кручі просто в Синє озеро. У стрибку він перетворюється: спочатку змінює вовчу форму на людську, а потім знову стає вовченням. І так, сірий і трішки кудлатий, плюхається в теплу воду.

А виринає з неї русявим хлопчиськом із ластовинням на носі.

— Перетворюйся знову! — регочу я, стоячи на пологому березі. — Людиськом ти не дуже гарний! — жартую.

Люпко фиркає, пірнає, перетворюється під водою, і от уже сіра вовча морда з'являється на поверхні озера.

— Вербичко! — гукає вовкулака. — Нумо пірнати з русалками, хто глибше!

Із води виринає зграйка русалок. Вони хихотять і махають руками.

— Іди до нас, Вербичко! Зберімо перлів, нарвімо латаття! Матимеш вінок ліпший, ніж у решти мавок!

Я теж сміюся — до перлів мені байдуже, а от від латаття ніколи не відмовлюся! — і видираюся на кручу, щоб і собі шубовснути в озеро.

Аж тут помічаю на обрії дещо — величезну чорну хмару, яка блискавично несеться на Моховий ліс. Мить —

і вона вже заступає сонце. Дивно. На світанку я слухала повітря й грозі там аж ніяк не відчувалося... Ані на сьогодні, ані на довгі дні після. Невже якісь вітри-бешкетники вирішили пожартувати, нагнали купу дощових хмар не коли це лісу потрібно, а коли їм заманулося?

Раптом хмара розпадається на кілька менших, і це виявляються геть не хмари, а... триголові змії!

— Гей! — кричу я Люпкові й русалкам. — Дивіться! Дивіться! Змії летять!